

Жарт, із безліччю асоціацій

Під завісу сезону в афіші Національного театру ім. І. Франка з'явилася «Комедія на руїнах»

Режисер Петро Ільченко поставив на Камерній сцені франківців одноактівку Марка Кропивницького «На руїнах» (первісну авторську назву трохи змінено – тепер це звучить як «Комедія на руїнах»).

Ця стара п'єса, навпростець кажучи – «про перерозподіл власності», а отже – перманентно актуальна. Глядачі зі стажем пам'ятають виставу Стаса Мойсеева і Сергія Васильєва «Український водевіль або Випемо й поїдемо!», що йшла у франківців у 1990-х роках. У тій постановці фрагменти з «На руїнах» були похмурим пророцтвом грядущого прищестя жлобства і плебейства в пострадянській Україні. Тепер пророцтво збулося, жлоби вже тут, веселі й самовпевнені, а слуги стали господарями – чим не комедія?

Оскільки йдеться про перепродаж меблів, сценографічна конструкція Анни Духовичної дещо нагадує комод чи сервант з набором шухляд, дверей і дверцят, з-за яких вигулькують чи за якими ховаються персонажі.

Поза сумнівом, у центрі вистави – колишній економ Прокіп Шклянка у виконанні Володимира Ніколаєнка. Характер об'ємний, яскравий, дуже докладно вибудований – аж до дрібниць, аж до напівзабутих у нинішньому театрі автентичних народних інтонацій. Цей Шклянка піднятий Ніколаєнком до рівня архетипу. Дивись на нього – і зовсім не здається крамольною думка: чи не з оцього Шклянки виріс колись Остап Бендер разом із дванадцятьма стільцями... Дуже цікава Марина Кошкіна в ролі Хвесі – кожен жест, погляд і репліка старанно відпрацьовані й при тім щоразу несподівані, парадоксальні.

На жаль, з якоїсь причини Рафаїл Смородина, основний опонент Шклянки і залицяльник Хвесі, у виконанні артиста Олега Тернового окреслений вельми приблизно, це плоска схематична фігура без характеру і мети. Симпатичний – але не більше. Кажуть, гостріше й глибше цю роль репетирував Андрій Романій, але на репетиціях Романій пошкодив ногу і тому ми побачимо його на сцені вже в наступному сезоні.

Мені довелось бачити виставу ще до прем'єри, на відкритому генеральному прогоні. Тож остаточні висновки робити рано. Втім, не помилимося, якщо скажемо що перед нами – шанований масовою публікою нехитрий водевіль, безтурботний, мов чізбургер із фаст-фуду, для апетиту приправлений готовим гострим соусом – на початку і в кінці всі персонажі хвацько танцюють під добре знайому від Еміра Кустуріци балканську мелодію. Вторинно? Так, але яке глядацьке серце не стрепенеться від знаменитого «джинджи-ринджи»?

Наступні покази вистави відбудуться 30 червня, 2 і 14 липня

Іван БАБЕНКО. "День"